

Święto Przemienienia Pańskiego w Lubinie.

Przemienienie Pańskie jest świętem nieruchomym z liczby dwunastu. Zostało ustanowione na pamiątkę Przemienienia Jezusa Chrystusa na Górze Tabor w Galilei. Zapowiadało ono pełne Przemienienie Chrystusa w dziele Zmartwychwstania, jak również stanowiło proroczą przepowiednię o przyszłym przemienieniu wszystkich chrześcijan. Opowiadają o nim trzy Ewangelie synoptyczne (Mt 17, 1-8; Mk 9, 2-9; Łk 9, 28-36), a odwołanie na ten temat znajduje również w II Liście apostoła Piotra (1, 16-18).

Przemienienie Pańskie miało miejsce po tym, jak Chrystus zapowiedział Swoje cierpienia, śmierć i zmartwychwstanie (Łk 9, 22). Zabrał on wówczas ze sobą apostołów: Piotra, Jakuba i brata jego Jana, i razem weszli na górę. Tam przemienił się wobec nich. Twarz Chrystusa zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło. Towarzyszyło temu ukazanie się proroków Mojżesza i Eliasza, którzy rozmawiali z Nim. Apostoł Piotr zaproponował Chrystusowi, aby postawić trzy namioty: jeden dla Niego, drugi dla Mojżesza, a trzeci dla Eliasza. W tym samym czasie obłok świetlany osłonił ich, a dobiegł z niego głos: *To jest Syn Mój umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie* (Mt 17, 5). Słuchając to, apostołowie upadli na twarz i bardzo się zlekli, a gdy podnieśli oczy, nikogo już nie zobaczyli, tylko samego Jezusa. Gdy schodzili z góry, Chrystus przykazał uczniom, aby nikomu nie mówili o tym, co ujrzeli, aż do chwili, gdy umrze i zmartwychwstanie na trzeci dzień.

Swoim Przemienieniem Zbawiciel pragnął pokazać uczniom swą Boskość oraz to, na czym będzie polegała odwieczna chwała, w której przyjdzie On powtórnie. Objawił On ją już w tym życiu, aby apostołowie nie lękali się swej śmierci ani śmierci Pana. Poprzedzające mękę zmartwychwstanie Przemienienie nie tylko

miało na celu podniesienie apostołów na duchu i umocnienie ich w mierze, aby potrafili wytrwać w ciężkich chwilach Golgoty, lecz stanowiło też zapowiedź czasów ostatecznych, powtórnego przyjścia Chrystusa w chwale.

Chociaż Przemienienie Pańskie miało miejsce na krótko przed męką (niektórzy badacze twierdzą, że było to 40 dni przed Ukrzyżowaniem), to aby święto to nie przypadało na dni Wielkiego Postu, Święci Ojcowie przenieśli je na czterdziesty dzień przed świętem Podwyższenia Krzyża Pańskiego, podczas którego również wspominana jest śmierć Zbawiciela na Krzyżu. Mimo że jest to wielkie święto to podczas niego obowiązuje post (przed świętem Zaśnięcia Bogarodzicy).

Święto zostało ustanowione w IV w. we wschodniej części Cesarstwa Rzymskiego. Św. Helena wzniosła wówczas na Górze Tabor świątynię Przemienienia Pańskiego. Od tego czasu było ono stopniowo wprowadzane w innych regionach cesarstwa. Na chrześcijańskim Wschodzie jeszcze w V w. stało się stosunkowo rozpowszechnione, przy czym najpierw było obchodzone w Jerozolimie, skąd przeszło do Konstantynopola.

Dowodem na istnienie święta już IV w. są m.in. homilie na jego temat autorstwa świętych: Efrema Syryjczyka (IV w.) i Jana Chryzostoma (IV-V w.). Święci Ojcowie kolejnych wieków: Jan Damasceński (VII-VIII w.) i Kosma bp Majumy (VIII w.) pozostawili wiele hymnów opiewających to święto.

Zgodnie z tradycją, w dniu święta Przemienienia Pańskiego święcone są owoce, w tradycji greckiej głównie winogrona, a w tradycji słowiańskiej głównie jabłka.

Radosław Szmajda.

